

ЕРАТРИЛЪР

КРИС КАРТЪР

Динамични и непредвидими, романите на Картър
ще изкушат всеки почитател на Дивър и Конъли!

ЕКЗЕКУТОРЪТ

Знам какво те плаши до смърт...

Крис Картър

ЕКЗЕКУТОРЪТ

The Executioner

Copyright © Chris Carter, 2009

© Юлия Чернева, превод

© Димитър Стоянов – Димо, худ. оформление

© Издателство *ЕРА*, София, 2010

ISBN 978-954-389-109-2

1.

- Иронично е, че единственото сигурно нещо в живота е смъртта, не мислиш ли? – изрече спокойно мъжът.

- Моля те... не е необходимо да го правиш. – За разлика от него мъжът на пода беше вцепенен от ужас и изтощен. Гласът му беше задавен от сълзи и кръв. Той беше гол и трепереше. Ръцете му бяха протегнати над главата и китките бяха закачени с белезници за тухлената стена.

Тъмното мазе беше превърнато в средновековен затвор. На четирите стени бяха заковани метални окови. Във въздуха се носеше противна миризма на урина, а от голяма дървена кутия, поставена в ъгъла от нападателя, се чуваше непрестанно бръмчене. Стаята беше звукоизолирана и от нея не можеше да се избяга. Заклучеха ли те вътре, нямаше начин да се измъкнеш, освен ако някой не ти отвори.

- Без значение как си живял – продължи другият мъж, без да обръща внимание на кървящия пленник. – Без значение колко си богат, какво си постигнал, кого познаваш и какви надежди имаш. Накрая на всички ни се случва едно и също – умираме.

- Моля те, Господи, недей!

- Има значение само как умираме.

Човекът на пода се закашля и изхрачи кръв.

- Някои хора умират от естествена смърт и безболезнено, когато стигнат до края на житейския си цикъл. – Похитителят се изсмя, издавайки странен, клокочещ звук. – Други страдат години от неизлечими болести и се борят да удължат живота си с няколко секунди.

- Аз... не съм богат. Нямам много, но можеш да вземеш всичко.

- Тихо. – Нападателят допря пръст до устните си и прошепна: - Не ми трябват парите ти.

Мъжът на пода пак се закашля и изплю кръв.

Устните на похитителя се разтеглиха в зловеща усмивка.

- Някои умират много бавно – продължи с леден тон. – Болката от смъртта може да се влачи часове... седмици... Ако знаеш какво правиш, няма граници. Известно ли ти е това?

Окованият мъж забеляза пистолета за гвоздеи в ръката на нападателя.

- Аз знам какво правя. Позволи ми да ти кажа. – Похитителят стъпи върху костта, която стърчеше от счупения глезен на жертвата, наведе се и бързо изстреля три гвоздеа в дясното му коляно. Силна болка прониза крака на пленника, изсмука въздуха от белите му дробове и замъгли зрението му за няколко секунди. Гвоздеите бяха дълги седем сантиметра и не излязоха от другата страна на крака, но бяха остри и срязаха костта, хрущяла и сухожилието.

Жертвата си поемаше дъх бързо и повърхностно и се опита да говори, въпреки болката.

- Моля те... Имам дъщеря. Тя е болна. Страда от рядко заболяване и има само мен.

Стаята отново се изпълни със странния, клокочещ смях.

- Мислиш ли, че ми пука? Нека ти покажа колко ме е грижа. – Той сграбчи главата на единия гвоздей, забит в коляното на мъжа и сякаш използваше отвертка, за да отвори кутия с боя, бавно го изви. Хрущенето прозвуча като стъпване върху натрошени стъкла.

Окованият човек изрева от болка, когато почувства стърженето на метал върху костта. Нападателят приложи достатъчно сила, за да преодолее съпротивата и да разцепи капачката на коляното. Късчета кост надупчиха нерва и мускула. На изтезавания мъж му се догади. Похитителят му зашлеви няколко шамара, за да не му позволи да припадне.

- Остани в съзнание – промълви той. – Искам да се насладиш на всеки миг. Предстои още.

- Защо... защо го правиш?

-       Защо ли? – Нападателят облиза напуканите си устни и се усмихна. – Ще ти покажа защо. – Извади снимка от джоба си и я доближи на няколко сантиметра от лицето на пленника.

Мъжът се втренчи учудено в снимката.

-       Не разбирам. Какво... - Той се вцепени, когато най-последно осъзна какво вижда. – Мили Боже!

Инквизиторът се наведе над него. Устните му почти докоснаха кървящото дясно ухо на жертвата.

-       Отгатни – прошепна и погледна дървената кутия в ъгъла. – Знам какво те плаши до смърт.

2.

До Коледа оставаха десет дни и Лос Анджелис беше обзет от празнично настроение. Улиците и витрините на магазините бяха украсени с разноцветни светлини, изображения на Дядо Коледа и изкуствен сняг. В пет и половина сутринта шофирането в южната част на града беше неестествено спокойно.

Бялата фасада на малката църква блестеше между високите орехови дървета с оголени клони от двете страни на сводестия вход. Пейзажът изглеждаше като на пощенска картичка с изключение на полицаите, които се тълпяха около сградата и жълтата лента за местопрестъпление, която държеше на безопасно разстояние любопитните зяпачи.

На небето бяха започнали да се събират тъмни облаци, когато Робърт Хънтър слезе от колата, протегна се, сгръ длани с дъха си и вдигна ципа на коженото си яке. Той се подготви за усилващия се студен тихоокеански вятър, огледа небето, след няколко минути щеше да завали.

Специализираната секция “Убийства” към отдел “Обири и убийства” на лосанджелиската полиция беше специализирано подразделение и се занимаваше със серийни убийци и тежки престъпления, които изискваха време и компетентност. Робърт Хънтър беше най-добрият и опитен детектив. Младият му партньор Карлос Гарсия беше работил усилено, за да стане детектив и го бе постигнал по-бързо от повечето кандидати. Първо го бяха назначили в Централното управление на полицията в Лос Анджелис, където няколко години арестува членове на банди, извършители на въоръжени обири и търговци на наркотици в североизточната част на града, а после му предложиха работа в специализираната секция “Убийства”.

Хънтър закачи значката на колана си и забеляза, че Карлос разговаря с млад полицай. Въпреки ранния час Гарсия беше съсредоточен и нащрек. Дългата му тъмнокестенява коса още беше влажна от сутрешния душ.

- Днес не трябваше ли да имаме почивен ден? – тихо попита Карлос, когато Робърт се приближи до тях.

Робърт кимна на младото ченге, което мълчаливо отвърна на жеста.

- Ние сме от специализираната секция “Убийства”, Карлос. – Той пхна ръце в джобовете на якето си. – Думи като почивен ден, повишение на заплатата и ваканция не се отнасят за нас. Вече би трябвало да си го разбрал.

- Уча се бързо.

- Влиза ли вътре? – попита Робърт и светлосините му очи се фокусираха в църквата.

- Току-що дойдох.

Хънтър се обърна към младия полицай:

- А ти?

Ченгето беше високо метър осемдесет и пет и с атлетично телосложение. Той нервно прокара пръсти през късо подстриганата си коса, смутен от изпитателния поглед на детектива...